

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/653/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211399
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812211399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci navrhovateľa A. S. W., s.r.o., so sídlom V. X, O., IČO: 35 724 803 zast. I. S. s.r.o., so sídlom V. X, O., IČO: 36 613 843 proti odporcovi: Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., M. Y. X/X, občan SR, zast. JUDr. U. D., advokátom, U. J., J. S. X/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: G. na ochranu občana spotrebiteľa Z., so sídlom V., K. J. X, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. U. D., advokátom, U. J., J. S. X/U., o zaplatenie 5.055,63 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. decembra 2013, č.k. 4C/16/2013-131, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí zvyšku návrhu a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 95,29 eur, do troch dní, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozhodnutím čiastočne vyhovel návrhu a odporcu zaviazal k zaplateniu istiny 2.537,11 eur s príslušným úrokom z omeškania. Samostatným výrokom návrh vo zvyšku, t.j. o zaplatenie istiny 1.579,71 s príslušenstvom zamietol. Náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Rozhodol tak o návrhu navrhovateľa, ktorým sa po čiastočnom späťvzatí (čo do istiny 938,81 eur s vyčísleným úrokom z omeškania 128,26 eur) domáhal zaplatenia istiny 4.116,82 eur s príslušným úrokom z omeškania, a to titulom dlhu z úveru poskytnutého odporcovi právnym predchodcom navrhovateľa. Vo vyhovujúcej časti priznal okresný súd navrhovateľovi sumu nezaplatených splátok úveru, ktoré boli nepremlčané. Zvyšnú časť predstavujúcu premlčané splátky okresný súd zamietol práve z dôvodu vznesenej námietky premlčania, pričom otázku premlčania uplatneného práva posúdil podľa ust. § 100 a násl. Občianskeho zákonníka (OZ), teda v podstatnej okolnosti ako právo, ktoré sa premlčí v trojročnej premlčacej lehote. Napriek povahe úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu nepovažoval za dôvodné použitie ustanovení Obchodného zákonníka so stanovenou štvorročnou premlčacou lehotou, pretože posudzovaný úverový vzťah považoval za spotrebiteľský na základe ust. § 23a ods. 1 Zák. č. 634/1992 Zb. ochrane spotrebiteľa, z čoho dovodil nutnosť posúdenia premlčania podľa Občianskeho zákonníka.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania konštatujúc mieru úspechu účastníkov v spore za približne rovnakú.

Proti rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, a to v časti čo do zamietavého výroku a tým aj do závislého výroku o trovách. Navrhovateľ žiadal rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť, pretože mal za to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie videl navrhovateľ v tom, že do 31.12.2007 sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v § 52 až 54 OZ na zmluvu o úvere nevťahovali, pretože ust. § 52 OZ vymenovalo zmluvné typy majúce povahu spotrebiteľských zmlúv a zmluva o úvere tam uvedená nebola. Úverová zmluva uzavretá do 31.12.2007, teda aj tá, z ktorej nároky sú uplatnené v tomto konaní, sa spravuje výlučne Obchodným zákonníkom a použitie Občianskeho zákonníka je vylúčené aj vzhľadom na prechodné ustanovenie § 879j OZ. Posúdenie premlčania tak v danom prípade neprichádza do úvahy podľa Občianskeho zákonníka, ale podľa § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba štvorročná a v posudzovanom prípade tak pred podaním návrhu neuplynula. Na podporu svojej argumentácie citoval viaceré rozhodnutia iných krajských súdov. Navrhovateľ žiadal priznať náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Odporca a vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je v tomto výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ktorý uplatňuje navrhovateľ, je podľa súdnej praxe daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť citovaného dôvodu na odvolanie. Navrhovateľ v konaní zotrval na stanovisku, že vzťah medzi účastníkmi je vzťahom obchodnoprávnym, a preto sa naň majú primerane vzťahovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že predmetný vzťah vznikol za účinnosti zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumela spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Spotrebiteľskou zmluvou sa podľa tohto zákona (§ 23a) rozumela zmluva uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Súčasne citované ustanovenie v ods. 2 stanovilo, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu. Nie sú pochybnosti o tom, že zmluva, z ktorej uplatňuje navrhovateľ nárok v tomto konaní je zmluvou spotrebiteľskou a že predmet plnenia nebol použitý na podnikanie. Podnikateľom nebola ani odporkyňa. Rovnako je jednoznačne zrejmé, že pôvodný veriteľ bol podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Právnym nástupníctvom sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nemohla zmeniť. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy, vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Úver je síce absolútnym obchodom a na úver dopadá tretia časť obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov

úverovej zmluvy, avšak predmetná vec sa týka spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákon č. 634/1992 Z.z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, a teda o typicky občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy a v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok NS SR vo veci sp.zn. 5M Cdo 20/2009).

Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19. júna 2013, č.k. IÚS 402/2013-10. Jedná sa tak o rozhodnutie vyššej súdnej inštancie, než tie, na ktoré poukazuje navrhovateľ vo svojom odvolaní, a preto je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať.

Použitie Občianskeho zákonníka aj na posúdenie otázky premlčania práv zo spotrebiteľskej zmluvy uzavretej pred 1.1.2008 tak bolo správne.

Vzhľadom na uvedenú neopodstatnenosť odvolacích dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietavej časti potvrdil ako vecne správny. Ako vecne správny potvrdil krajský súd aj závislý výrok o trovách prvostupňového konania, pretože okresný súd správne zistil v zásade totožnú mieru úspechu účastníkov a na toto zistenie správne aplikoval § 142 ods. 2 O.s.p. keď náhradu trov nepriznal žiadnemu z účastníkov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pretože v odvolacom konaní bol plne úspešný odporca. Vychádzal zo svojho ustáleného záveru aplikovateľného v tomto konaní, že v konaní, kde na strane účastníka vystupuje ako vedľajší účastník združenie na ochranu spotrebiteľa a účastník i združenie využívajú platenú právnú pomoc advokáta s identickým obsahom, sú účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia len na strane toho, komu bola právná pomoc v konaní poskytnutá skôr (viď rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/569/2013 zo dňa 26.2.2014 uverejnený na <http://www.justice.gov.sk/Stranky/Sudne-rozhodnutia>). Vzhľadom na neskoršie zastúpenie na strane odporcu nepriznal mu krajský súd náhradu trov odvolacieho konania pre ich neúčelnosť a náhradu trov odvolacieho konania priznal len vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v konaní zastúpený skôr. Priznané trovy spočívajú v odmene 71,37 eur za vyjadrenie k odvolaniu vo veci samej podľa § 13a ods. 1 písm. c) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (Vyhláška) + režijný paušál 8,04 eur priznaný podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky + 15,88 eur ako 20 % DPH zo súčtu uvedených položiek podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky, t.j. celkom 95,29 eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.